

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 79/2021-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bardejov sp. zn. 8 C 16/2017 z 23. júna 2020 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. augusta 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]

■■■■, ■■■■■ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 C 16/2017 z 23. júna 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ bol stranou v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 8 C 16/2017 v postavení žalobcu, v ktorom sa domáhal určenia neexistencie záložného práva k nehnuteľnostiam v katastrálnom území ■■■■■, zapísaných v katastri nehnuteľností pre obec ■■■■■ na liste vlastníctva č. ■■■■■ (ďalej len „nehnuteľnosti“), ktoré bolo zriadené na základe záložnej zmluvy z 21. júla 2014 na zabezpečenie pohľadávky ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■ ■■■■■ (ďalej len „žalovaná“), voči dlžníkovi – ■■■■■, ■■■■■, zo zmluvy o dielo č. ■■■■■ v sume 1 000 000 €.

3. Žalovaná sa listom zo 16. mája 2019 vzdala predmetného záložného práva a požiadala katastrálny odbor Okresného úradu Bardejov o jeho výmaz. Na základe späťvzatia žaloby sťažovateľom okresný súd uznesením sp. zn. 8 C 16/2017 z 13. júna 2019 konanie zastavil a priznal sťažovateľovi právo na náhradu trov konania v celom rozsahu.

4. Okresný súd uznesením sp. zn. 8 C 16/2017 zo 7. novembra 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“) priznal sťažovateľovi trovy konania v sume 757,74 €, aplikujúc ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Sťažovateľ podal proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažnosť, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby tým, že pri jej určení súd nesprávne aplikoval ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, keďže hodnota predmetu konania, teda

zabezpečenie pohľadávky vo výške 1 000 000 €, bola známa, a žiadal, aby súd uznesenie vyššieho súdneho úradníka zmenil, aplikujúc ustanovenie § 9 ods. 1 vyhlášky. Okresný súd napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľa zamietol a žalovanej priznal právo na náhradu trov sťažnostného konania.

5. Sťažovateľ v odôvodnení ústavnej sťažnosti uviedol, že „*predmetom konania na Okresnom súde Bardejov sp. zn. 8C/16/2017 bolo určenie neexistencie záložného práva k nehnuteľnostiam, ktoré bolo zriadené na základe záložnej zmluvy zo dňa 21. 7. 2014, ktorým bola zabezpečená pohľadávka zúčastnenej osoby voči dlžníkovi - [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zo zmluvy o dielo č. [REDAKOVANÉ]. Z uvedenej záložnej zmluvy, jej čl. 3 ods. 8, vyplýva, že pohľadávka zúčastnenej osoby je zabezpečená do výšky 1 000 000 €.*“ Z uvedeného podľa sťažovateľa vyplýva, že „*v danej veci malo byť pri stanovení základnej sadzby tarifnej odmeny správne použité ust. § 9 ods. 1 v spojení s ust. § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., a základná sadzba tarifnej odmeny mala byť správne určená z hodnoty uplatňovaného práva, teda z hodnoty nehnuteľnosťami zabezpečenej pohľadávky vo výške 1 000 000 €.*“

6. Podľa sťažovateľa ním uvádzaný spôsob určenia tarifnej hodnoty veci alebo práva pri určovaní základnej sadzby tarifnej odmeny je zrejмый aj z konštantnej judikatúry ústavného súdu, najmä z rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 119/2012, z ktorého možno vyvodit' záver, že „*pokiaľ je vec, právo alebo plnenie, ktoré je predmetom daného súdneho sporu, peniazmi oceníteľné, potom sa táto čiastka (suma) považuje za základ pre tarifnú hodnotu, a to aj vo veciach určenia vlastníckeho práva k takejto veci, pretože citovaný právny predpis dôsledne rozlišuje situácie pre náhrady trov konania, kedy je predmet právneho sporu, o ktorom vlastníctve sa rozhoduje, peniazmi oceníteľný, a kedy nie je.*“ Sťažovateľ tiež argumentuje nálezom sp. zn. II. ÚS 38/2019 z 26. júla 2019, podľa ktorého „*Vyjadrit' hodnotu (v danom prípade práva) predovšetkým znamená vysporiadať sa so skutočným obsahom predmetu konania, t. j. s tým, aké účinky má pre účastníkov (resp. strany) meritórne rozhodnutie súdu v tomto konaní...*“ V náleze sp. zn. II. ÚS 478/2014 z 18. marca 2015 ústavný súd uviedol, že „*iba v prípadoch takých určovacích žalôb, v ktorých predmet sporu nie je možné vyjadrit' v peniazoch, prichádza do úvahy pri ustálení tarifnej odmeny advokáta vychádzať z ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) advokátskej tarify.*“

7. V kontexte uvedeného je podľa sťažovateľa nepochybné, že úvaha sudcu okresného súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia, z ktorej vyvodil záver, že na predmetnú vec je potrebné aplikovať ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, teda že nie je možné určiť hodnotu práva, je nesprávna a je v rozpore s kogentným ustanovením § 9 ods. 1 vyhlášky. Sťažovateľ v tejto súvislosti tiež argumentoval:

„... súdená vec nie je prípad určovacej žaloby, v ktorej predmet sporu nie je možné vyjadriť v peniazoch, pretože hodnotou práva je výška pohľadávky zabezpečená nehnuteľnosťami vo vlastníctve sťažovateľa (1 000 000 €) a svedčí o tom, že súd sa nevysporiadal s tým, aké účinky pre strany by mohlo mať meritórne rozhodnutie súdu v tomto konaní.

Rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou civilného sporového konania. Právo na priznanie primeranej a právnymi predpismi stanovenej náhrady trov konania, ktoré úspešnej strane v konaní vzniknú je súčasťou práva na spravodlivý proces a tiež súvisí, pokiaľ ide konkrétne o náhradu trov právneho zastúpenia, s majetkovým právom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ je presvedčený o tom, že okresný súd tým, že mu nepriznal trovy konania v správnej výške určenej podľa ust. § 9 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., odoprel mu ochranu označených základných práv.“

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a rozhodol týmto nálezom:

„Právo sťažovateľa

- vlastníť majetok zakotvené v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky,*
- domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva v konaní pred súdom zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky,*
- na spravodlivé súdne konanie zakotvené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

bolo uznesením Okresného súdu Bardejov sp. zn. 8C/16/2017 zo dňa 23. 6. 2020 a postupom, ktorý mu predchádzal, p o r u š e n é.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Okresnému súdu Bardejov pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Okresného súdu Bardejov sp. zn. 8C/16/2017 zo dňa 24. 3. 2020 a vracia vec Okresnému súdu Bardejov na ďalšie konanie. Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

12. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

13. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,
g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q) r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

17. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

III.

Predbežné prerokovanie návrhu

18. Predmetom ústavnej sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutým uznesením okresného súdu o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o vyčíslení náhrady trov konania. Sťažovateľ namieta nesprávne právne posúdenie veci pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny okresným súdom, spočívajúce v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky. Podľa sťažovateľa okresný súd mal *v danej veci aplikovať ustanovenie § 9 ods. 1 v spojení s § 10 ods. 1*

vyhlášky a základnú sadzbu tarifnej odmeny určiť z hodnoty uplatňovaného práva, teda z hodnoty zabezpečenej pohľadávky.

19. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

20. Rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. 9. 1997).

21. V judikatúre ústavného súdu sa ustálil právny názor, podľa ktorého rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania (napr. IV. ÚS 248/08).

22. Vo všeobecnosti platí, že rozhodnutie o náhrade trov konania nedosahuje spravidla samo osebe intenzitu predstavujúcu možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní sťažností, ktoré smerujú proti rozhodnutiam všeobecných súdov v častiach, ktoré sa týkajú problematiky (náhrady) trov konania, t. j. problematiky, ktorá má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu,

postupuje nanajvýš zdržanlivo a k prípadnému zrušeniu napadaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súdne konanie) zvlášť extrémnym spôsobom, alebo ak zistí, že napadnutým rozhodnutím došlo zároveň aj k neprípustnému zásahu do iných ústavou garantovaných práv (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

23. V súvislosti s námietkami sťažovateľa ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava). Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni.

24. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že ním sudca okresného súdu sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka ako nedôvodnú zamietol podľa § 250 ods. 1 Civilného sporového poriadku a žalovanej priznal nárok na náhradu trov sťažnostného konania. V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia sudca okresného súdu uviedol:

„Podanou žalobou sa žalobca domáhal určenia neexistencie záložného práva k nehmuteľnosti, pričom vyšší súdny úradník pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP pri výpočte tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vychádzal z ustanovenia § 11 ods. 1 psím. a) vyhlášky č. 655/2004 Z.z., teda hodnotu veci alebo práva

nie je možné vyjadriť v peniazoch. S uvedeným právnym názorom sa stotožňuje aj zákonný sudca. Vzhľadom k argumentácii žalobcu v sťažnosti voči uzneseniu o výške trov konania je nutné zdôrazniť, že je potrebné rozlišovať prípady určovacích žalôb na určenie vlastníckeho práva a prípady určovacích žalôb na určenie neplatnosti právneho úkonu, resp. určenie existencie, či neexistencie práva. Tak ako vyplýva aj z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 119/2012, na ktoré poukázal samotný žalobca vo svojej sťažnosti, v konaniach o určenie vlastníckeho práva je potrebné pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzať z hodnoty veci, keďže sa v konaní rozhoduje o vlastníckom práve ku konkrétnej veci. Predmetom tohto konania však bola žaloba o určenie neexistencie záložného práva, pričom súd v konaní preskúmava, či tu právo je alebo nie, avšak nerozhoduje o konkrétnom práve alebo povinnosti, ktoré z neho vyplývajú (napr. uznesenie NS SR zo dňa 29.07.2010 sp.zn. 2 M Cdo 8/2009, uznesenie zo dňa 15.11.2012 sp.zn. 7 M Cdo 10/2012). S poukazom na uvedené je v predmetnom konaní potrebné pri výpočte tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby postupovať podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z.z., t.j. z jednej trinástiny výpočtového základu.“

25. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia nevyhodnotil argumentáciu sťažovateľa ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť právnych záverov okresného súdu, preto nevidí žiadny relevantný dôvod na ich prehodnocovanie. Napadnuté uznesenie okresného súdu je odôvodnené primeraným spôsobom, pričom ústavný súd, poukazujúc na jeho skutkové a právne závery, nezistil nič, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. V rámci rozhodovania o výške náhrady trov konania okresný súd ústavne udržateľným spôsobom interpretoval príslušné zákonné ustanovenia advokátskej tarify, pričom na prípad sťažovateľa aplikoval § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, keďže v danom prípade predmet konania posúdil ako objektívne neoceníteľný peniazmi. Do interpretácie týchto zákonných ustanovení ústavný súd nie je zásadne oprávnený vstupovať a nahradzovať tak prijaté právne závery okresného súdu, ktoré nemožno považovať za svojvoľné či prijaté v zrejmom omyle konajúceho súdu.

26. Podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť

hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.

27. Podľa tvrdenia sťažovateľa okresný súd mal *základnú sadzbu tarifnej odmeny určiť z hodnoty uplatňovaného práva, teda z hodnoty zabezpečenej pohľadávky*. Toto tvrdenie podľa názoru ústavného súdu právne neobstojí, keďže predmetom konania nebola peňažná pohľadávka, na zabezpečenie ktorej bolo záložné právo zriadené, ale spor o existenciu záložného práva, teda spor o to, či tu (záložné) právo je, alebo nie je. Nadväzne nemožno prisvedčiť argumentácii sťažovateľa, podľa ktorej hodnota záložného práva sa rovná hodnote pohľadávky, ktorú zabezpečuje. Hodnota pohľadávky, ktorú založené nehnuteľnosti na základe dohody zabezpečovali, totiž nemusí nevyhnutne odrážať reálnu hodnotu týchto nehnuteľností, o ktoré by sťažovateľ ako záložca, resp. záložný dlžník, v prípade neúspechu v spore a pri následnej realizácii záložného práva prišiel. Taktiež nie je možné vopred určiť, v akej výške by bola uspokojená pohľadávka veriteľa pri prípadnej realizácii záložného práva. Za týchto okolností sa okresnému súdu nepochybne otváral priestor pre aplikáciu ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky o objektívnej nemožnosti vyčíslenia hodnoty predmetu sporu. Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že vo vzťahu k námietke sťažovateľa nie je bez významu ani skutočnosť, že aj súdny poplatok za žalobu, ktorý sťažovateľ zaplatil v sume 99,50 €, bol súdom vyrubený podľa položky 1b) sadzovníka súdnych poplatkov, teda ako v konaní, ktorého predmet nemožno oceniť peniazmi.

28. Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené nedomnieva, že by napadnuté uznesenie okresného súdu bolo možné kvalifikovať ako nezlučiteľné so základným právom zaručeným čl. 46 ods. 1 ústavy či právom zaručeným čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Vo vzťahu k námietke porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ktoré sťažovateľ dáva do súvisu s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na to, že nedospel k záveru o porušení týchto práv sťažovateľa napadnutým

uznesením, a tým k spochybneniu jeho ústavnej udržateľnosti, neprichádza do úvahy ani možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Ústavný súd preto aj v tejto časti odmietol ústavnú sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. S prihliadnutím na odmietnutie ústavnej sťažnosti rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v nej uplatnených stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2021

Robert Šorl
predseda senátu